

SZÍV ERNŐ

Kis beszéd a fontosságról

Egy ideje úgy igyekszem élni az életemet, hogy minden pillanat, amit az ég alatt eltölthetek, eléggé fontos lehetőségnek van nyilvánítva. Hogy nincs kivételezett helyzet, nem keresek ilyet, hogy ez vagy az nagyobb, ez vagy az a nagyobb ünnepség. Minden pillanatnak kitüntetés? Minden mozdulatnak és minden lélegzetvételnek rendjel? Minden kis sebnek halleluja? Hajaj. Lehet folyamatosan, megállás nélkül, szakadásig ünnepelni? Egy ideje úgy élem az életemet, hogy minden pillanat fontos, minden pillanat jelentékeny és kivételes, hanem ha ez így van, talán egyik sem az. Itt van nekem ez a szó: lehessen. Lehet. Drága feltételes mód. Mert amúgy egy könnyű, bal kézzel söprendő ellentmondásnak látszana ez az egész fontos, nem fontos diszkrétúra. Látok egy nagyon beteg embert, koncerteznek neki az életben tartó műszerek, fontos. Látok gazdátlan, meggyötört állapot, fontos. Látok pocsolyát, hulló vakolatot, apró sebet a szem árka alatt, fontos. Látok ezer elhullt falevelet, melyek között füttyülő üvegujjal motoz a szél, fontos látvány, hogyne. És vice versa. Hogy nem fontos. Valami nem stimmel? Hát nem. Most meg arra gondolok, hogy elrontom, ha így gondolom. Mert nem minden fontos. Olyan ez, mintha valaki azt mondja, soha nem hazudik, hogy a hangyát épp-úgy látja, mint a hegyet, hogy a szírom jelentősége a kerttel ér föl. Nem. Nem fontos minden. Legfeljebb lehet. Ha minden fontos, abba belehalsz. Úgyis bele lehet halni abba a sok zajló, sorakozó, tolongó, igyekvő fontosságba, hogy azok bekebeleznek, hogy megesznek, hogy magukba zárnak. Csöndesen fulladozol, és egyszerre csak azt veszed észre, hogy már nem is élsz. Fontos volt élni, minden fontos volt benne, aztán arra se figyelsz föl, hogy már nem vagy. Bocsánat, bocsánat, valamit nem vettem észre? Hát bizony nem, már tegnapelőtt kiskedden kettétörtél, kamerád. És hát nem úgy van, hogy ami fontos, kiválik, de azért képvisel? Például az az egyetlen levél, amit a szélfiú véletlen megtalált, de most fölemel, pörget és forgat, odébb lehel, majd visszaröptet, mint egy játszi kis Bóbitát, mint egy szuperszonikus papírrepülő, mint egy gazdátlan, árva lelket, mi az élet láthatatlan díszszebkendőjeként keres magának börtönt, zárkát vagyis valami édes testi bezártságot. Nem is az, hogy ez az egyetlen levélke lehetne a többi is, bármelyik, ami ott maradt lent, vizesen, elnehezülve, készen a rothadásra, az enyészetre, készen arra, hogy állaga, illetve ami volt, majd leereszkedik a hideg sötétségbe, a néma mélybe, a gyökerek közé. Hanem hogy míg ezt a kivételezett levelet ünneplem csöndesen, meghittén talán, csak mert ő száll, szállhat még, míg a többi sehogyan sem, csakhogy mégis, mégis miért ünneplem, mi az, hogy fontos is, meg nem is, mit jelent az, hogy színére és fonákjára rá tudnám írni a többi levél történetét, hajszálvékony betűcskékkal, rá tudnám írni a maradtaknak, az elesetteknek, a repülni nem tudóknak, az elvegyülőknak a kalandját. Azt a gyönyörű érdektelenséget, hogy nem volt velük semmi fontos, nem történt velük semmi érdekes, nem esett meg velük semmi jelentékeny. Aminél fontosabbat hirtelenjében nem is tudnék mondani.